

सुहासच्या आईला काय उत्तर द्यावे हे तिला पटकन कळेना. पण तिने खुणेनेच राघवला सांगितले. राघवने चटकन् सुहासच्या आईला नमस्कार केला आणि सांगितले, “ मी राघव, नयनाच्या भावासारखा आहे मी.”

सुहासच्या आईला हे कितपत ऐकू गेले ते तिला कळले नाही पण राघव नुसताच कसनुसा उभा बघून ती स्वयंपाकघरात गेली चहाचे आधण ठेवायला. सुहासची आई तरातरा आत आली आणि जोरात ओरडून म्हणाली,” मला चहा नकोय आणि ह्याला चहा द्यायची जरूर नाहीये.”

नयनाने स्वतःचं डोकं गच्च धरून ठेवलं दोन हातांनी. ती बाहेर आली आणि राघवला म्हणाली, “चल बाहेर.” राघव अवाक्. आता बाहेरच जायचं होतं तर इथे का घेऊन आलीस? पण काहीही न बोलता तो तिला हाताला धरून बाहेर घेऊन आला. मिट्ट काळोख होता बाहेर.

त्याने तिला अजितच्या घरी पोहचवले. अजित नुकताच ऑपरेशन संपवून घरी आला होता. मेधाच्या वाढदिवसाची सगळी तयारी बघून त्याला भरून आले होते आणि मनातल्या मनात तो नयनाला धन्यवाद देत होता. आता अवचितपणे इतक्या रात्री नयनाला घरी बघून तो जरा भांबावला. राघवने अजितला सांगितले सगळे ... नयनाचा इतिहास, तिची घरची मंडळी आणि तिचं एकाकी पण अत्यंत कष्टिक जीवन. अजितला वाटलं खरंच.. आत्ताच आपण एखादं गूढ आणि भयानक असं स्वप्न तर बघत नाहीय.....

नयनाची सोबत आयुष्यात मिळाली तर हे तिचं आणि आपलं असं एकाकी जीवन संपेल एकदाचं. पुन्हा जरा उत्साहाचे धुमारे फुटतील. मेधाला आई मिळेल आणि ह्या घराला हवं असलेलं घरपण!

त्याने क्षणभारच विचार केला आणि राघवला थांबायला सांगून तो आत गेला. थोड्या वेळाने बाहेर आला तो हातात एक सोन्याची साखळी घेऊन. नयनाला त्याने राघवसमोरच विचारले, “ नयना, आत्ता मी जे बोलणार आहे त्याचा मी पूर्ण विचार केला आहे. मला तुझ्याशी लग्न करण्याची इच्छा आहे.” “ काय?... ” नयना जवळजवळ किंचाळलीच. “ पण.. मी ... मला ... तुम्ही.. तुला ... काय?” तिला काहीच सुचत नव्हते. राघवचे डोळे भरून आले. त्याने नयनाला डोळ्याने खुणावले आणि फक्त एवढंच म्हणाला, “ जगात देव आहे आणि तो पाठीराखा पण आहे. माझे काम झाले मी निघतो. ”

नयनाला खूप आनंद झाला होता पण कित्येक वर्षांत आनंद कसा दाखवायचा, अनुभवायचा हे ती विसरलीच होती. त्यामुळे नक्की काय घडतंय ते तिला कळतच नव्हतं. अजितने तिच्या चेहेऱ्यावरूनच अंदाज बांधला आणि तिला जवळ घेतलं. “ मी तुला खूप सुखात ठेवीन, आपण रीतसर लग्न करून तुझ्या घरच्यांना मग कळवू या.”

नयना ह्या अवचित समोर आलेल्या सुखाने मोहरून गेली. मनातल्या मनात सुहासला सांगितले तिने ... “ सुहास, मी सुखात आहे आणि सुखातच राहणार आहे. या जगात देव आहे. मला जी चेतना मिळतेय आता ती देवाच्या अस्तित्वाचं प्रतीक आहे.”

नयनाने अजितचा हात हातात घेतला. ती त्याच्याबरोबर आत गेली आणि मनातून तो घुंगराचा पट्टा काढून फेकून दिला. आता सगळ्या दारांच्या चौकटी तिला सारख्याच दिसत होत्या मनामध्ये. फक्त ह्याच दाराची चौकट उन्हाऱ्याने न्हाऊन निघाल्यासारखी दिसत होती - तेजस्वी !!